

Arrest

nr. 102 596 van 7 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BARBIEUX loco advocaat S. SAROLEA en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.(...) M.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadjiek origine te zijn, afkomstig uit Ghazni. U verklaart 24 jaar oud te zijn en te zijn geboren in het jaar 1367 (1988) in het dorp Khwaja Hakim in het districtscentrum van de provincie Ghazni, waar u ook gewoond hebt tot aan uw vertrek uit Afghanistan. U genoot scholing tot de tiende graad en u spreekt Dari en een beetje Engels.

Op 21/11/1387 (10 februari 2009) huwde u in Kabul met S.(...) H.(...), die op dat moment al in Londen in UK woonde. Jullie hebben geen kinderen. 2,5 jaar later op 07/09/1390 (28/11/2011) scheidde u in Kabul van uw echtgenoot. Hij verblijft op dit moment nog steeds in Londen, u heeft geen contact meer met hem sinds de scheiding.

U bent alleen naar België gekomen. Uw ouders en 2 broers verblijven op dit moment nog steeds in uw geboortedorp in Ghazni. Uw 2 zussen zijn gehuwd en wonen in Kabul stad.

U hebt Afghanistan verlaten omwille van problemen met commandant M.(...) S.(...) en zijn familie in uw geboorteregio.

Na jullie huwelijk in februari 2009 probeerde uw echtgenoot verschillende keren een visumaanvraag voor u in te dienen zodat u hem zou kunnen vervoegen in Londen in UK. Hij woonde hier reeds geruime tijd met zijn familie en had intussen ook de Britse nationaliteit verkregen. Uw visumaanvraag werd echter telkens opnieuw geweigerd en na 3 pogingen besloot uw echtgenoot het op te geven, hij zei u dat hij niet heel zijn leven op u kon wachten. Met de toestemming van jullie beide families zijn jullie dan gescheiden in november 2011.

Enkele maanden na uw scheiding kreeg u bezoek van de vrouw van uw buurman S.(...) A.(...). Zij kwam uw hand vragen voor haar broer M.(...) S.(...), deze had echter al een echtgenote en kinderen. Omwille hiervan ging uw vader niet akkoord met het huwelijksvoorstel, maar de familie van M.(...) S.(...) drong ernstig aan. Deze M.(...) S.(...) en zijn familie onderhielden connecties met de taliban en indien uw vader niet naar hem zou luisteren, zouden u en uw familie in de problemen komen. In maart 2012 verkregen jullie een eerste brief vanwege de taliban met daarin de boodschap dat uw familie u in vrede diende uit te huwen aan deze M.(...) S.(...). Uw vader weigerde echter toe te stemmen en ging met deze brief naar het district om een klacht in te dienen. Daar beloofden ze het te onderzoeken maar in werkelijkheid gebeurde er niet veel. Enkele maanden later verkregen jullie een tweede brief vanwege de taliban met daarin de waarschuwing dat uw familie de eerste brief had genegeerd en dat indien jullie zouden blijven weigeren dat dan de beslissing zou liggen bij de jirga (raad van het dorp). Na het ontvangen van deze dreigbrief ging uw vader naar de onderzoeksdienst van de politie/departement van openbare aanklachten om opnieuw een klacht in te dienen. Maar ook van deze kant kwam geen concrete hulp. Hierop besloot uw vader dat alle hoop op een veilige toekomst voor u verloren was in Afghanistan en heeft hij u weggestuurd naar Europa, waar u veilig en goed zou kunnen leven.

U ontvluchtte Afghanistan alleen in saratan 1391 (juni – juli 2012). U kwam in België aan op 18 juli 2012 en vroeg de daaropvolgende dag asiel aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolgd te zullen worden door deze commandant M.(...) S.(...) en zijn familie. U vreest hierbij voor uw leven.

Ter ondersteuning van uw identiteit en asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), uw huwelijksakte en enkele huwelijksfoto's, uw scheidingsakte, een kopie van de paspoort van uw echtgenoot die hij in Londen verkreeg, 2 brieven van de taliban en 2 politiedocumenten.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch voor de status van subsidiair beschermde is omdat de problemen die u verklaart te hebben gehad in Afghanistan en dewelke ook de rechtstreekse aanleiding waren voor uw vlucht en asielaanvraag in België, op verschillende punten onvoldoende overtuigend, onvoldoende aannemelijk en bijgevolg onvoldoende geloofwaardig zijn om een persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen bij een huidige terugkeer naar Afghanistan. Bovendien dient hierbij ook opgemerkt te worden dat het CGVS oordeelt dat -indien u hypothetisch gezien al enige problemen zou ondervinden- dat u deze dan zou kunnen vermijden door u te hervestigen in Kabul stad.

In eerste instantie dient te worden opgemerkt dat het CGVS uw huwelijk met S.(...) H.(...) in februari 2009 en jullie scheiding in 2011 op geen enkele manier betwist. Op basis van uw verklaringen en de documenten die u hierbij neerlegt (CGVS, p. 4 en p. 7) toont u aan dat deze feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Uw verdere verklaringen over de incidenten die na uw scheiding zouden hebben plaats gevonden en die daarbij ook de directe aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan en uw asielaanvraag in België op dit moment, komen echter onvoldoende overtuigend, onvoldoende plausibel en bijgevolg onvoldoende geloofwaardig over om een persoonlijke en doelgerichte vrees voor vervolging aan te tonen bij een actuele terugkeer naar Afghanistan.

Volgende cumulatie van vage, incoherente, weinig waarschijnlijke, onvoldoende overtuigende en bijgevolg weinig geloofwaardige elementen in uw verklaringen met betrekking tot de incidenten die de directe aanleiding vormden voor uw vlucht uit Afghanistan, ondermijnen op fundamentele wijze uw gegronde vrees voor vervolging bij een actuele terugkeer naar Afghanistan.

Een eerste bemerking heeft betrekking op uw verklaringen over deze M.(...) S.(...) en zijn familie, door wie uw vader herhaaldelijk onder druk zou zijn gezet hem de hand van zijn dochter te

schenken. Wanneer u gevraagd wordt meer over hem en zijn familie te vertellen, kan u alleen maar antwoorden dat u weet dat hij met de taliban werkt en dat hij een vrouw en kinderen heeft, voor de rest weet u niet veel over hem (CGVS, p. 11). Jullie families zouden elkaar niet goed kennen, maar jullie waren wel burens en woonden dus al geruime tijd naast elkaar (CGVS, p. 11). Als u vervolgens gevraagd wordt gewoon meer over hem te vertellen, wat u over hem weet, over zijn afkomst, zijn beroep en activiteiten, zijn leeftijd en wat voor iemand hij is, komen uw verklaringen zeer vaag en weinig doorleefd over. U kan alleen maar vertellen dat ze van het district Andar zijn en dat hij samenwerkt met de taliban, maar wat hij doet weet u niet want u bent toch niet daar nu (CGVS, p. 11). U weet ook zijn leeftijd niet, jong, oud, gemiddelde leeftijd, u hebt helemaal geen idee daarvan (CGVS, p. 11). Ook op de vraag naar zijn persoonlijkheid en karakter, hoe hij gekend is, kan u alleen maar antwoorden dat u dat allemaal niet weet want dat u hem maar één keer zag en wanneer dat was weet u ook niet meer (CGVS, p. 11). Ook over zijn familie stelt u niets te weten, alleen dat zijn zus zou gezegd hebben dat hij een vrouw en kinderen heeft, want als ze om je hand komen vragen dan zeggen ze zo'n dingen wel (CGVS, p. 11). Als u dan gevraagd wordt iets meer te vertellen over zijn vrouw en kinderen, kan u daar opnieuw niets over zeggen (CGVS, p. 11). Eveneens wanneer u even later gevraagd wordt meer te vertellen over zijn werk en activiteiten bij de taliban, kan u hier eigenlijk niets over vertellen. U vraagt eerst eerder ontwijkend wat de bedoeling van de vraag is en als u deze dan in detail herhaald wordt dan kan u opnieuw alleen maar antwoorden dat u daarover helemaal niets weet (CGVS, p. 12). Al uw verklaringen over deze M.(...) S.(...) en zijn familie komen dermate vaag en weinig doorleefd over dat er ernstige twijfel ontstaat over de geloofwaardigheid van het verhaal dat u hier vertelt. Aangezien deze man en zijn familie de directe oorzaak vormen voor uw vlucht uit Afghanistan en het feit dat u alles en iedereen daar achtergelaten heeft, komt het zeer weinig aannemelijk over dat u hier zo weinig over kan vertellen. Aangezien jullie burens waren en binnen de context van het verhaal dat u vertelt zou toch redelijkerwijze van u verwacht kunnen worden dat u spontaan en meer concreet zou kunnen antwoorden op dergelijke eenvoudige basisvragen over deze persoon en zijn familie.

Een tweede bemerking heeft dan betrekking op uw verklaringen over de reden waarom deze M.(...) S.(...) precies in u geïnteresseerd was om met hem te huwen. Wanneer u hiernaar gevraagd wordt, waarom hij precies met u wilde trouwen, aangezien u een gescheiden vrouw bent en hij reeds een echtgenote en kinderen heeft, dan antwoordt u eerder oppervlakkig en algemeen dat dat zo is in Afghanistan, in Ghazni dat als je het je kan permitteren als man dat je dan een tweede keer trouwt, dat mannen 4 vrouwen mogen hebben als ze die kunnen onderhouden (CGVS, p. 12). Verder voegt u toe dat ze te weten waren gekomen dat u gescheiden was en dat ze dus uw hand waren komen vragen en dat ze bovendien zeer vastberaden waren want dat de mensen in het dorp zouden beginnen roddelen indien het zou geweigerd worden (CGVS, p. 12). Als u dan opnieuw de vraag gesteld wordt waarom hij en zijn familie precies u uitkozen als tweede vrouw, kan u alleen maar antwoorden dat het zijn zus was die u had uitgekozen (CGVS, p. 12). Waarom zij specifiek u uitkoos daar heeft u geen idee van, die vraag moet aan haar gesteld worden (CGVS, p. 12). Wanneer u dan gevraagd wordt of hij of zijn familie het u nooit vertelden waarom ze precies u hadden uitgekozen of dat u er nooit naar vroeg, dan kan u alleen maar antwoorden dat ze nooit met u hebben gesproken, want dat mannen niet met vrouwen spreken (CGVS, p. 12). U heeft ook helemaal geen idee of ze daar ooit met uw vader over gesproken hebben of dat uw familie hen dat nooit specifiek gevraagd heeft (CGVS, p. 12). Het enige wat u hierover kan zeggen is dat het geen uitvlucht is bij jullie om niet opnieuw te huwen als een man reeds een vrouw en kinderen heeft (CGVS, p. 12). Uw verklaringen hierover blijven opnieuw eerder vaag en weinig concreet en bovendien kan hierbij opgemerkt worden dat het op zich al zeer vreemd en eerder weinig overtuigend overkomt dat deze M.(...) S.(...) specifiek u, een gescheiden vrouw, zou uitkiezen als tweede echtgenote. U kan hier bovendien geen enkele afdoende verklaring voor geven die dit aannemelijk zou kunnen maken.

Een volgende bemerking handelt over de brieven die u verklaart te hebben verkregen vanwege de taliban en dan de reactie hierop van uw vader die klacht zou hebben ingediend bij de politie.

Een eerste opmerking die hierbij kan gemaakt worden betreft een markante incoherentie tussen uw verklaringen en de informatie op de door u voorgelegde documenten over de datering van deze brieven en deze klachten. Als u gevraagd wordt wanneer u de eerste brief verkregen hebt vanwege de taliban, dan denkt u dat het 4 maanden was voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 12). Dit zou dan ongeveer midden - einde maart 2012 zijn. Wanneer u dan vervolgens gevraagd wordt hoelang daarna uw vader hierover klacht ging indienen bij de politie, dan antwoordt u dat dit 2-3 dagen na het verkrijgen van de brief was (CGVS, p. 13). Dit komt echter niet overeen met de datering, die op de klachtenbrief opgesteld door de politie, staat. Dit document is gedateerd op 01/04/1391 (22/06/2012) (zie brieven en vertalingen in administratief dossier). De tweede brief van de taliban zou u dan 2,5 - 3 maanden na de eerste verkregen hebben (CGVS, p. 13), wat overeen komt met midden - einde juni 2012. Na deze tweede brief zou uw vader dan opnieuw naar de politie gegaan zijn, deze keer naar de recherche afdeling/ het departement van openbare aanklachten (CGVS, p. 14). Het document ter

bevestiging van de registratie voor deze klacht dat u hiervoor voorlegt is echter gedateerd op 03/03/1391 (24/05/2012), wat zou betekenen dat het indienen van de klacht zou hebben plaats gevonden voordat u de tweede brief hebt verkregen. Daarbij kan ook opgemerkt worden dat het document, ter registratie van de klacht bij de politie, dat u verklaart eerst te hebben verkregen, gedateerd is in juni 2012, terwijl het document dat u daarna verklaart te hebben verkregen bij de registratie van uw klacht bij het departement van openbare aanklacht, gedateerd is in mei 2012. Dergelijke markante incoherenties tussen uw verklaringen en de informatie op de documenten die u voorlegt en dit over de incidenten die de directe aanleiding waren voor uw vertrek uit Afghanistan, stellen uw geloofwaardigheid hier op fundamentele wijze in vraag.

Een tweede opmerking in verband met deze brieven gaat over het feit dat de bijkomende verklaringen die u hierover kan geven eerder vaag en weinig doorleefd overkomen, wat ernstige twijfel doet rijzen over de geloofwaardigheid van het verhaal dat u hier vertelt. Gezien u een - naar Afghaanse normen - vrij hoog geschoolde vrouw bent kan van u verwacht worden dat u meer precieze informatie kunt verschaffen. Zo wordt u bijvoorbeeld gevraagd hoe u de eerste brief vanwege de taliban verkregen hebt en het enige wat u hierop kan antwoorden is dat het die mensen zijn die met M.(...) S.(...) samenwerkten, dat zij de brief hebben gebracht (CGVS, p. 13). Als u dan gevraagd wordt iets meer concreet over deze mensen te vertellen, dan kan u alleen maar herhalen dat het de mensen waren die daar met hem werkten, zijn groepering en bodyguards en zo, juist weet u het niet (CGVS, p. 13). Door wie de brief ondertekend is weet u ook niet, de leider van de groepering die daar werkt waarschijnlijk, maar wie dat is daar heeft u ook geen idee van (CGVS, p. 13). Verder blijven ook uw verklaringen over de klacht die uw vader hierover vervolgens ging indienen bij de politie eerder vaag en weinig concreet. Op alle meer specifieke vragen die u hierover gesteld worden herhaalt u eigenlijk steeds hetzelfde antwoord, namelijk dat je naar het kantoor gaat en klacht indient, dat ze het bekijken en dan een bewijs van registratie meegeven en dat ze dan zeggen dat ze het zo snel mogelijk zullen behandelen (CGVS, p. 13). U weet niet met wie uw vader daar concreet gesproken heeft en u kan ook zeer weinig concrete duiding geven over hoe de politie jullie zaak dan zou onderzoeken en behandelen (CGVS, p. 13). Dan zijn er uw verklaringen over de tweede brief die u zou verkregen hebben vanwege de taliban, ook hier komt u eerder oppervlakkig en weinig doorleefd over. Wanneer u naar de inhoud van deze brief gevraagd wordt, dan stelt u dat erin vermeld wordt dat indien u en uw familie zouden blijven weigeren dat de beslissing dan zou liggen bij de jirgha (dorpsraad) en dat jullie die beslissing dan zouden moeten volgen (CGVS, p. 14). Uit de vertaling van deze brief blijkt echter nergens melding te worden gemaakt van een jirgha of raad voor het maken van een beslissing hieromtrent (zie vertaalde brieven in administratief dossier). Verder wordt u dan de vraag gesteld of er ooit een shura of jirga (dorpsraad) werd gehouden, wat een gangbare manier van conflictresolutie is in Afghanistan bij dergelijke incidenten, of er ooit een poging tot bemiddeling plaats vond tussen jullie beide families. Opnieuw kan u hier zeer weinig concrete informatie over geven. Eerst ontwijkt u de werkelijke vraag en begint u te vertellen over het feit dat de mensen van uw stam uw vader hadden aangeraden om u weg te sturen (CGVS, p. 14). Als de vraag u dan herhaald wordt, stelt u dat ze dat inderdaad gedaan hebben, maar het enige wat u hierover kan vertellen is dat het een aantal ouderen en burens waren die bijeenkwamen en dat de familie van M.(...) S.(...) het niet wilde aanvaarden (CGVS, p. 14).

De opeenvolging van dergelijke incoherente, oppervlakkige en weinig doorleefde verklaringen over essentiële elementen in het asielrelaas dat u vertelt ondermijnen op fundamentele wijze uw geloofwaardigheid.

Een laatste opmerking die kan worden gemaakt betreft uw verklaringen met betrekking tot recent contact dat u gehad heeft met uw familie die nu nog in Afghanistan verblijft en datgene wat u weet over de huidige situatie van uw problemen daar. Als u aan het begin van het interview gevraagd wordt naar contact met uw familie sinds uw vertrek uit Afghanistan, dan stelt u dat uw vader u soms opbelt en dat hij u vraagt hoe het met u gaat, hoe het met uw aanvraag gaat, of u hier graag woont en of het hier mooi en goed is (CGVS, p. 9). Nergens uit deze verklaringen blijkt dat u hem iets zou gevraagd hebben over de situatie van uw problemen in Afghanistan, wat toch wel vreemd overkomt aangezien u omwille van deze problemen uw land bent ontvlucht en alles hebt achtergelaten. Redelijkerwijze zou dan toch wel van u verwacht kunnen worden dat u hier naar zou informeren als u met uw vader spreekt en dat u hier spontaan over zou vertellen als u hier op het interview naar gevraagd wordt. Wanneer u dan later tijdens het interview specifiek gevraagd wordt naar wat u weet over de huidige stand van zaken van uw problemen in Afghanistan, dan stelt u dat uw vader vertelde dat ze gekomen zijn maar dat hij hen zei dat zijn dochter voor hem gestorven is, dat zij van huis weggelopen is en hem en zijn familie vernederd heeft en zijn naam en eer met de grond gelijk gemaakt heeft (CGVS, p. 15). Het wekt dan ook verbazing dat u deze informatie niet spontaan meedeelde toen u aan het begin van het interview gevraagd werd naar uw huidige contacten met uw familie. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij alle elementen aanbrengt die kunnen wijzen op een toekomstig risico bij terugkeer naar Afghanistan. Dat u het niet nodig vond om toe te lichten dat u nog gezocht werd toen u gevraagd werd naar de

inhoud van uw contacten met uw familie is zo weinig overtuigend - het raakt immers de kern van uw asielrelaas - dat het ongeloofwaardig wordt. Hoedanook, als u dan gevraagd wordt concreet meer te vertellen over deze bezoeken dan kan u hier eigenlijk niets over zeggen. U weet niet wanneer ze gekomen zijn en wie er precies kwam (CGVS, p. 15). De enige informatie die u kan geven over deze bezoeken is dat ze tweemaal gekomen zijn en dat uw vader telkens geantwoord heeft op dezelfde manier, waarop zij zouden gezegd hebben dat ze u zouden vinden en dat ze u niet met rust zouden laten (CGVS, p. 15). Indien deze problemen zich werkelijk zouden hebben voorgedaan, zou toch redelijkerwijze van u verwacht kunnen worden dat u hier meer concreet over zou doorvragen als u spreekt met mensen in Afghanistan en zeker wanneer uw vader u vertelde dat er blijkbaar mensen naar u zouden zijn komen vragen bij uw familie. Het feit dat u dit niet gedaan heeft en dan ook zeer weinig concreet hierover kan vertellen maakt uw verklaring dat ze zeker nog achter u aan zullen zitten in Afghanistan dan ook eerder speculatief van aard. Uw verklaringen tonen een gebrek aan interesse in het verdere verloop van uw problemen in Afghanistan aan waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas bijkomend ondermijnd wordt.

De documenten die u voorlegt ter ondersteuning van uw identiteit en asielrelaas, kunnen de bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw taskara bevestigt immers enkel uw Afghaanse identiteit, dewelke hier niet ter discussie staat. De huwelijksakte, foto's, scheidingspapieren en de kopie van de paspoort van uw ex-echtgenoot, die u voorlegt hebben louter op deze feiten betrekking en zoals reeds eerder werd vermeld worden uw verklaringen hierover in geen enkel opzicht betwist. In verband met de overige documenten die u voorlegt dient te worden opgemerkt dat documenten enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een geloofwaardig en coherent asielrelaas, en uit voorgaande argumentatie blijkt dit hier duidelijk niet het geval. Uw verklaringen over deze documenten blijven op verschillende punten eerder vaag en bovendien werden er ook markante incoherenties vastgesteld, in verband met de datering van deze documenten, tussen uw verklaringen en de informatie op de vertaalde documenten. Hieraan dient te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

Op basis van al het voorgaande concludeert het CGVS dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2 a en b.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Hoewel u op basis van uw verklaringen aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit het dorp Khwaja Hakim in het districtscentrum van de provincie Ghazni, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in Kabul stad. Wanneer u gevraagd wordt naar uw familieleden en waar zij op dit moment verblijven, dan verklaart u dat uw 2 zussen gehuwd zijn en met hun echtgenoten wonen in Kabul stad, de ene in Parwan en de andere in Taimani (CGVS, p. 9). Hun echtgenoten werken bij een hulporganisatie in Kabul en als chauffeur bij een bedrijf (CGVS, p. 9). In Afghanistan had u geregeld contact met hen, ze kwamen regelmatig naar jullie huis in Ghazni en soms bezocht u hen ook in Kabul (CGVS, p. 9). Uw vader heeft op dit moment nog steeds contact met hen en hij vertelt u ook over hen (CGVS, p. 9). Als u dan verder gevraagd wordt naar andere familieleden die belangrijk zijn voor u in Afghanistan en waar zij op dit moment verblijven, dan stelt u daarbij ook nog enkele ooms en tantes te hebben in Kabul stad, met wie u ook regelmatig contact had in Afghanistan (CGVS, p. 9). Op basis van deze verklaringen concludeert het CGVS dat u over een degelijk en afdoend familiaal/sociaal netwerk beschikt in Kabul stad, hetwelk voldoende bemiddeld blijkt om u op te vangen bij terugkeer, om u te hervestigen in de hoofdstad Kabul. Daarbij kan ook opgemerkt worden dat u een goede scholing heeft genoten, u hebt de lagere school afgemaakt en bent daarna tot de 10e klas naar de middelbare school geweest, verder heeft u ook Engelse lessen gevolgd op aanraden van uw ex-echtgenoot in Londen (CGVS, p. 6). U zou deze studies eventueel kunnen verder zetten in Kabul of deze opleidingsachtergrond positief aanwenden bij het vinden van werk. Bovendien toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om alleen naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor haar

onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan zij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan. Vanuit het kader van een asiëldossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Kabul stad in de weg staat.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio. Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enige middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/7bis, 57/7ter en 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft de situatie van vrouwen in Afghanistan niet onderzocht en houdt geen rekening met het profiel van verzoekster als vrouw die de man die met haar wil trouwen, haar dorp en haar land van herkomst ontvlucht is. Nochtans moet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen rekening houden met alle relevante elementen die van belang zijn om de asielaanvraag in te schatten en blijkt uit internationale verslagen en krantenartikelen dat de toestand van vrouwen in Afghanistan verschrikkelijk is. Verzoeker citeert uit een verslag van OSAR "Afghanistan mise à jour" van september 2012 en stelt voorts dat in de pers vaak artikelen te lezen zijn betreffende de gewelddadige behandelingen waarvan vrouwen de slachtoffers zijn, zoals die vrouw en haar dochter die in het dorp van herkomst van verzoekster bekogeld werden, een vrouw die werd neergeschoten na een proces dat in totaal minder dan 1 uur heeft geduurd en een vrouw die onthoofd werd door haar schoonmoeder in oktober 2012. Verzoekster voegt de desbetreffende krantenartikelen bij aan het verzoekschrift. Uit een verslag van Human Rights Watch, dat door verzoekster eveneens aan het verzoekschrift werd toegevoegd, blijkt dat

talrijke Afghaanse vrouwen beschuldigd worden van 'moral crimes' en hierdoor vaak in de gevangenis belanden. Deze 'moral crimes' bestaan er meestal uit een gedwongen huwelijk te hebben ontvlucht. De gedwongen huwelijken in Afghanistan zijn ontelbaar en zitten verankerd in de cultuur. Verzoeksters persoonlijke relaas komt volledig overeen met deze informatie en bijgevolg moet hier rekening mee gehouden worden om over haar geloofwaardigheid te beslissen. De familie van verzoekster is waarschijnlijk niet zo traditioneel, gezien zij naar school geweest is en zij de steun van haar vader heeft gekregen toen zij het huwelijksaanzoek van M. S. geweigerd heeft. Desondanks is zij het slachtoffer geworden van bedreigingen door personen uit conservatieve milieus en kan zij zich, gezien de algemene maatschappelijke opvattingen, daartegen moeilijk verzetten. Toen haar buurvrouw vernam dat verzoekster ongehuwd was, heeft zij dat aan haar broer laten weten, die blijkbaar geïnteresseerd was om verzoekster als vrouw te hebben. Ondanks verschillende klachten werd er geen oplossing gevonden door de autoriteiten en is verzoekster moeten vluchten. Daarnaast moet de algemene situatie van vrouwen in Afghanistan ook in overweging genomen worden om over vluchtopties te oordelen. Het is veel moeilijker voor een Afghaanse vrouw om zich ergens anders in Afghanistan te vestigen omwille van hun ondergeschikte status in de maatschappij en omdat een alleenstaande vrouw er gemakkelijk van verdacht wordt weggelopen te zijn. In de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waarnaar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijst, wordt duidelijk gesteld dat vrouwen die vluchten een bijzonder risicoprofiel hebben. In dit verslag wordt ook duidelijk gemaakt dat een alleenstaande vrouw geen kans heeft om te overleven. Verzoekster heeft dit bovendien zelf duidelijk gemaakt tijdens het gehoor door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beperkt zich echter tot zeer algemene informatie over de veiligheidssituatie in Kabul, subjectieve beschouwingen over haar familieleden in Kabul en had rekening moeten houden met het feit dat verzoekster als vrouw zich moeilijk ergens anders kan vestigen in Afghanistan. Wat betreft de zogezegde incoherenties en onwetendheid omtrent de man die met verzoekster wil trouwen, dient opgemerkt te worden dat verzoekster in overeenstemming met de Afghaanse normen nooit met deze man heeft gesproken en hem totaal niet kende. Ze heeft vernomen dat hij banden heeft met de Taliban, maar kan niet weten of hij dagelijks voor hen werkt of slechts af en toe meewerkt. Ze weet dat hij een vrouw en kinderen heeft, van gemiddelde leeftijd is en afkomstig is uit het district Andar. Er kan niet redelijkerwijze van haar verwacht worden dat ze meer weet over zijn afkomst, beroep of activiteiten, gezien vrouwen dit in de Afghaanse cultuur niet zomaar mogen vragen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen lijkt ook verbaasd dat zij niets afweet over de vrouw en kinderen van de man. Verzoekster had makkelijk dergelijke informatie kunnen bedenken, maar is fatsoenlijk en zegt liever dat ze het niet weet. Ook de reden dat M. S. in haar geïnteresseerd is, kan zij alleen maar vermoeden. Misschien had hij verzoekster op straat zien lopen of was zijn zus van mening dat verzoekster een goede echtgenote zou zijn. Bovendien zijn deze elementen niet belangrijk om tot de conclusie te kunnen leiden dat verzoekster haar relaas niet aannemelijk maakt. Wel van belang is de beschrijving van de gebeurtenissen die zij heeft meegemaakt. Hieromtrent werd verzoekster echter weinig ondervraagd en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft hier geen enkele tegenstrijdigheden aangehaald. Wat betreft de chronologie van de feiten, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de zogezegde tegenstrijdigheden niet besproken werden tijdens het gehoor, in schending van "artikel 17 KB betreffende de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen". De datering van de brieven, hun vertalingen en de chronologie van de feiten kan door de advocaat van verzoekster niet worden nagegaan, gezien hiervoor een tolk en veel tijd nodig is en de beroepstermijn beperkt is. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is hiervoor bevoegd en heeft hiervoor de middelen. Dit is bijgevolg een substantiële onregelmatigheid. Er wordt verzoekster verweten dat haar relaas niet overeenkomt met de dateringen op de voorgelegde documenten. Waarschijnlijk werden de twee documenten verwisseld, maar dit heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet onderzocht. Bovendien werd verzoekster niet gevraagd hoelang na de tweede brief haar vader naar de afdeling van openbare aanklachten ging. Gezien het belang dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan deze dateringen hecht, moest verzoekster hierover ondervraagd worden, met het bijstaan van een tolk en een herleidingstabel tussen de Afghaanse en Gregoriaanse kalender. In elk geval dient er opgemerkt te worden dat in de Afghaanse cultuur veel minder belang wordt gehecht aan datums dan hier. Vaak zijn datafouten te lezen op documenten of benaderingen om evenementen in de tijd te situeren. Bovendien doet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen onderzoek naar de dreigbrieven die verzoekster voorlegt. De informatie omtrent corruptie die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neerlegt betreft enkel officiële documenten en de dreigbrieven hebben geen officieel karakter.

Wat betreft de subsidiaire bescherming moet, naast het feit dat verzoekster zich niet in Kabul moet vestigen om hierboven besproken redenen, ook de beschrijving van de veiligheidssituatie in Kabul tegengesproken worden. Er is wel degelijk sprake van willekeurig geweld en, hoewel het aantal burgerslachtoffers in de eerste maanden van 2012 daalde, is het aantal aanslagen gestegen en is de huidige situatie verergerd. Verzoekster citeert desbetreffend uit een verslag van OSAR van september 2012. Door het louter verwijzen naar vermoedelijke familieleden die in Kabul leven zonder verzoekster daarover te ondervragen en zonder rekening te houden met het feit dat zij een alleenstaande vrouw is, heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de situatie verkeerd ingeschat.

2.2. Verzoekster voegt aan haar verzoekschrift een rapport van Human Right Watch, een rapport van OSAR en een aantal persartikels toe.

Ter terechtzitting van 29 maart 2013 legt verzoekster de volgende documenten neer: twee brieven, die volgens haar verklaringen afkomstig zijn van de taliban en van de dorpsoudsten.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad kan geen geloof hechten aan verzoeksters asielrelaas. De Raad stelt vast dat verzoekster zeer weinig informatie kan geven omtrent M.S. en diens familie, door wie haar vader herhaaldelijk onder druk zou zijn gezet hem de hand van zijn dochter te schenken. Verzoekster weet enkel dat hij met de taliban werkt, dat hij een vrouw en kinderen heeft, dat ze van het district Andar zijn en dat hij van gemiddelde leeftijd is (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 11). Niettegenstaande M.S.' zus naast verzoekster woonde kan worden verwacht dat zij toch iets concretere en verdere informatie omtrent M.S. kon geven. Zo weet verzoekster niet wat hij juist bij de taliban doet en kent zij zijn exacte leeftijd niet (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 11). Ook op de vraag naar zijn persoonlijkheid en karakter, hoe hij gekend is, kan verzoekster alleen maar antwoorden dat zij dat allemaal niet weet want dat zij hem maar één keer zag en wanneer dat was weet zij ook niet meer (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 11). Ook over zijn familie stelt zij niets te weten, alleen dat zijn zus zou gezegd hebben dat hij een vrouw en kinderen heeft (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 11). Al verzoeksters verklaringen over deze M. S. en zijn familie komen dermate vaag en weinig doorleefd over dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters bewering aan hem te zijn uitgehuwelijkt. Aangezien deze man en zijn familie de directe oorzaak vormen voor verzoeksters vlucht uit Afghanistan en het feit dat zij alles en iedereen daar achtergelaten heeft, is het niet aannemelijk dat zij hier zo weinig over kan vertellen, te meer zij zelf verklaarde dat zij de man zelfs één keer gezien had. Aangezien M.S.' zus en haar echtgenoot verzoeksters burens waren en binnen de context van het verhaal dat zij vertelt kan redelijkerwijze van haar verwacht worden dat zij spontaan en meer concreet zou kunnen antwoorden op dergelijke eenvoudige basisvragen over deze persoon en zijn familie. Het argument dat zij in overeenstemming met de maatschappelijke normen in Afghanistan nooit met hem heeft gepraat, nauwelijks gekeken, hem totaal niet kende en er niet naar heeft gevraagd doet hier geen afbreuk aan. Er kan minstens worden verwacht dat haar vader of andere familielieden zich zou hebben geïnformeerd om verzoekster vervolgens te informeren.

Ook de bijkomende verklaringen die verzoekster omtrent de eerste dreigbrief van de taliban aflegt zijn vaag en weinig doorleefd. Op de vraag hoe verzoekster de eerste brief vanwege de taliban verkreeg stelt zij enkel dat het die mensen zijn die met M. S. samenwerkten, die de brief hebben gebracht (stuk 4,

gehoorverslag, p. 13). Wanneer verzoekster dan gevraagd wordt concreter over deze mensen te vertellen, kan verzoekster alleen maar herhalen dat het “de mensen waren die daar met hem werkten, zijn groepering en bodyguards en zo”, en stelt zij het niet juist te weten (stuk 4, gehoorverslag, p. 13). Door wie de brief ondertekend is weet verzoekster ook niet (stuk 4, gehoorverslag, p. 13).

De Raad stelt tevens vast dat verzoekster niettegenstaande dat zij verklaarde dat haar vader haar vertelde dat “ze” op bezoek waren geweest, geen concrete informatie heeft over deze bezoeken. Verzoekster weet niet wanneer ze gekomen zijn en wie er precies kwam (stuk 4, gehoorverslag, p. 15). De enige informatie die zij kan geven over deze bezoeken is dat ze tweemaal gekomen zijn en dat haar vader telkens geantwoord heeft op dezelfde manier, waarop zij zouden gezegd hebben dat ze haar zouden vinden en dat ze haar niet met rust zouden laten (stuk 4, gehoorverslag, p.15). Indien deze problemen zich werkelijk zouden hebben voorgedaan, zou toch redelijkerwijze van verzoekster verwacht kunnen worden dat zij hier meer concreet over zou doorvragen als zij spreekt met mensen in Afghanistan en zeker wanneer haar vader haar vertelde dat er blijkbaar mensen naar haar zouden zijn komen vragen bij haar familie. Verzoeksters verklaringen tonen een gebrek aan interesse in het verdere verloop van haar problemen in Afghanistan aan waardoor de geloofwaardigheid van haar asielrelaas bijkomend ondermijnd wordt.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar de algemene situatie voor vrouwen in Afghanistan, dient te worden opgemerkt dat een verwijzing naar algemene rapporten, een aantal vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties en krantenartikelen niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gezien de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen, in gebreke.

2.5. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

Wat de stukken betreft die verzoekster ter terechtzitting neerlegt, stelt de Raad vast dat ze niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 waardoor de documenten dan ook niet in overweging worden genomen.

2.6. Verzoekster maakt gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas dan ook niet aannemelijk dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. Verder is de Raad van mening dat verzoekster over een binnenlands beschermingsalternatief beschikt in de stad Kaboel.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging.

De Raad erkent dat de situatie voor vrouwen in Afghanistan moeilijker is en dat het niet altijd eenvoudig is voor vrouwen om zich elders in Afghanistan te vestigen. Er moet echter worden opgemerkt dat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat verzoekster een alleenstaande vrouw zonder enige opvangmogelijkheid zou zijn in Afghanistan. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat verzoekster een vrij

uitgebreid familienetwerk heeft in Kaboel, Afghanistan. Zo blijkt uit de verklaringen van verzoekster dat haar twee zussen gehuwd zijn en met hun echtgenoot in Kaboel stad wonen (stuk 4, gehoorverslag, p. 9). Verzoekster had in Afghanistan regelmatig contact met hen, ze kwamen op bezoek in Ghazni en verzoekster ging bij hen op bezoek in Kaboel; verzoeksters vader heeft nog contact met haar zussen en vertelt verzoekster ook over hen (stuk 4, gehoorverslag, p. 9). Verzoekster verklaarde tevens dat haar vader de echtscheiding heeft aanvaard (stuk 4, gehoorverslag, p. 8). Bovendien heeft verzoekster volgens haar verklaringen nog andere familieleden die belangrijk voor haar zijn in Kaboel wonen, zoals ooms en tantes, met wie zij ook regelmatig contact had in Afghanistan (stuk 4, gehoorverslag, p. 9). Verzoekster haalt geen argumenten aan die deze familiebanden ook maar in het minst onderuit halen. Bijgevolg beschikt verzoekster over een degelijk en afdoend familiaal/sociaal netwerk in Kaboel stad, die bovendien voldoende bemiddeld lijkt om verzoekster op te vangen bij terugkeer, opdat verzoekster zich zou kunnen hervestigen in de hoofdstad Kaboel. De verwijzing naar de algemene situatie voor vrouwen in Afghanistan volstaat niet om deze vaststellingen te ontcrachten, gezien uit de verklaringen van verzoekster duidelijk blijkt dat ze wel een familiaal netwerk heeft in Kaboel, wat ook niet wordt betwist door verzoekster in haar verzoekschrift. Waar verzoekster ter terechtzitting aangeeft dat zij niet bij verre familie kan wonen zoals neven en nichten, doet niets af aan het voorgaande.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 15 juni 2012 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 11 juli 2012) en die o.a. gesteund is op de voormelde UNHCR richtlijn, blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het woelige district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggefallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op 'high profile' doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, inclusief in de wijk Wazir Akbar Khan.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak, op voormeld richtsnoer van het UNHCR en de informatie van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt de Raad vast dat verzoekster in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de aan het administratief dossier gevoegde SRB is samengesteld uit bronnen die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Afghanistan analyseren, met name feitenmateriaal in betrouwbare bronnen als Pajhwok en Quqnoos die als illustratie bij deze analyses gebruikt worden, publieke bronnen UNAMA en ANSO die over de meest gedetailleerde analyses blijken te beschikken, en tweewekelijkse korte analyses van ANSO aan de hand van rapporten, analyses, conclusies en adviezen die door media, experts, nationale en internationale organisaties gebruikt en geciteerd worden en ook door UNHCR als een betrouwbare en valabele bron wordt beschouwd.

Het door verzoekster bij het verzoekschrift gevoegde verslag van OSAR houdende een algemeen overzicht omtrent de situatie in Afghanistan kan de bovenstaande gedetailleerde analyse niet weerleggen.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoon.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF